Kalendri jut 1839mal ajastal.

Kuis koolmeister Jaan pühhapäiwa öddangul rahwale etteluggi ennitsist asjust, mes meie Liwlandi maal omma sündinu.

Koolmeister Jaan, se wanna ussutaw'laste sõbber, olli latsi koli-maja mannu kokkokutsnu, kui kirrik wäljaläts. Tallorahwas, nore nink wanna, olliwa sis pühhapäiwal öddango wasta koli-tarren koon palwust piddaman. Laulti weel wimate wersikenne sõame kinnitamisses. And sis koolmeister latsile, ni kui neide jõud kand, Wannast wai Wastsest Testamentist tükki kätte luggeda, mannits neid armsaste, nink pallel neid wannambid, et nemma ka kottun suwweajal omme latsi holetusse sisse es jättas, et muido jo kik talwe koli-tõ asjanda saas ollema.

Näggi nüüd Jaan ütte mihhe, ke ka enne temmale kolilats olli olnu, waiklikkult sääl sain-weren saiswat, terret tedda nink üttel: „Sis om Jummal sinno, armas poig Hans, ka „jo kiudo kõrrast taggasi awwitanu? Nättal „otsa ollite sääl saisman; kül wois sedda wil„jalt olla.“

„Tenno Jõsandale!“ koste Hans, „kes „wannambide sõnna kulep, se saap iks kigen „paigan läbbi! Ent se olli surembas waiwas, „et kats pühhapäiwa kerkute es sa, nink rühksi „sis ka täämba õkwa sija, sedda kallist tunnikest „siin piddama. Pühhapäiwa rõiwas ei olle kül „säljan, kui teekäüjal kunnake, ent palwusse „sõnna omma sõamest läbbi kaünu. — Ma ten„na sis Jummalat se kige eest, mes temma „mulle se näddaliga ka sääl wõran paigan nätta „and.“

„Mes sinna sis ni ollet nännu?“ küsse koolmeister nink käsk Hansul ette pole tulla, et mu ka kulesse. — Sis päsi mihhel Hansul jut wallale nink naksi temma nida könnelema:

„Mo silma omma meie armsid üllembid wallit„sejid, meie auwolikko Keisri herrat ja prowwat „nink neide latsi nännu, kea sel näddalil Saksa„male omma reisnu. Oh, kuis minno waise süd„da palli minno sissen, kui minna neid armsid „suri wannambid nätta sai!“

„Sait sinna sis kül, armas Hans, nätta, „mes wahhest meiesuggutse keake weel es näe;“ „— üttel koolmeister, — Jõsand olgo kül essi „neile surile rigi üllembile teesaatjas, nink õn„nistago neide minnekit ja tullekit!“

Wäike Peter, Hanso noremb welli, hä ussin lats opma ja tähhele pandma, sais jo läwwe een, koddo minnekil, ramat käen, — se pand õkwa koolmeistri mannu taggasi nink küsse: „Kül se Saksa-ma peas üts wäga kallis, „armas ma ollema? Kuli iks, kuis ne sure „saksa, nink tona weel meie noorherra, sinna „male reisiwa. Ent to wois kül hä kawwen „olla?“

Tarto- ja WÃ fÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1839, lk. 17